

św. Efrem (9 czerwca)

Efrem urodził się około 306 r. w Nisibis. Matka jego miała być chrześcijanką. Swoje lata młodości spędził pod opieką biskupa Nissibis, Jakuba. Z pism syryjskich św. Efrema łatwo dostrzec, że znał język grecki i filozofię grecką. U boku biskupów Nissibis: Jakuba i Wologeriusza spędził św. Efrem większość lat swojego życia jako diakon. Należał do najzagorzalszych przeciwników herezji ariańskiej. Uczestniczył zapewne ze swoim biskupem na wielu synodach. Gdy w roku 367 miasto zdobyli Persowie, wyemigrował do Edessy. W trosce o zbawienie własnej duszy raz po raz udawał się na pustkowie, gdzie oddawał się modlitwie i czynkom pokutnym. Dla zapoznania się ze sytuacją Kościoła, odwiedził pobliską Kapadocję i jej metropolitę, św. Bazylego Wielkiego. Następnie w roku 372 powrócił do Edessy, gdzie 9 czerwca 373 r. oddał duszę Bogu. **Modlitwa:** Przeniknij, o Panie, serca nasze trwożą i dreszczami przed sądem Twoim, abymy w świętej bojaźni przed karą wieczną za przykładem św. Efrema strzegli się grzechu i pokutując szczerze za popełnione winy, przebaczenia Twego dostąpić i Królestwo niebieskie szczęśliwie później osiągnąć mogli. Amen.

św. Onufry Wielki (12 czerwca)

Onufry żył w Egipcie na przełomie IV i V wieku. Po edukacji w klasztorze w Hermopolis przez ponad 60 lat przebywał samotnie na pustyni w pobliżu Tebaidy. Jest przedstawicielem wielkich pustelników pierwszych wieków. Jak św. Paweł, pierwszy pustelnik, całe swoje życie spędził samotnie na pustkowiu. Podobnie jak św. Pawła Pustelnika odkrył i wstawił św. Antoni Pustelnik, tak św. Onufrego odkrył św. Pafnucy. Według podania całym jego okryciem były długie włosy i broda sięgająca do kolan. Św. Pafnucy podaje w historii Onufrego legendę, że Onufrego żywił codziennie anioł, a w każdą niedzielę przynosił mu Komunię świętą. Na ręku św. Pafnucego Onufry, jako starzec, oddał Bogu ducha. Według liturgii greckiej śmierć Onufrego miała miejsce 12 czerwca. Rok jest nieznanymi. Było to jednak zapewne w wieku IV, gdyż datę śmierci św. Pafnucego zwykło się podawać w roku 380. Kult św. Onufrego bardzo rozpowszechnił się na Wschodzie. W Konstantynopolu miał on dwie kaplice, wystawione ku jego czci. Także w Rzymie ku czci Onufrego wystawiono kościół. Obecnie jego relikwie spoczywają w Suterze, na Sycylii. Jest patronem mnichów, dorożkarzy, pielgrzymów, tkaczy. Szczególnie czczony jest w Kościołach Wschodu. **Modlitwa:** Wszzechmogący, wieczny Boże! Boską Twą pomocą, przez którą święty Onufry tak cnotliwe i święte wiodł życie, wzmocnij i nas, abymy również w pełnieniu cnót statecznie wytrwali i żadnymi pokusami nie dali się z drogi prawości sprowadzić. Amen

Św. Jan i Paweł (26 czerwca)

Jan i Paweł byli braćmi. Zajmowali wysokie stanowiska na dworze Konstantyny, córki cesarza Konstantyna Wielkiego. Potem zajmowali wyższe stanowiska w wojsku rzymskim. Wreszcie jako senatorowie rzymscy zamieszkali w pałacu na wzgórzu Celio w Rzymie. Kiedy wybuchło prześladowanie chrześcijan, cesarz Julian Apostata zaprosił obu braci na swój dwór. Odmówili, by w ten sposób wyrzucić swoją dezaprobatę dla edyktów prześladowczych cesarza. Władca zemścił się w ten sposób, że przysłał do ich dworu swojego namiestnika, Terencjana, aby wymusił na nich złożenie ofiary z kadzidła najwyższemu bóstwu rzymskiemu, Zeusowi. Kiedy zaś ci stanowczo odmówili, kazał ich potajemnie zgładzić w nocy 26 czerwca 362 r. w ich własnym domu, by nie było rozgłosu. W 398 roku senator rzymski, Bizante, i jego syn Pammachiusz, wzniesli na miejscu męczeństwa obu braci bazylikę. Zdeastowana przez Wandalów (Alaryka) w 410 roku została na nowo odbudowana. Święci bracia męczennicy Jan i Paweł zażywali kiedyś tak wielkiej czci, że imiona ich znalazły się w kanonie Mszy świętej i do dzisiaj są w nim wymieniani. **Modlitwa:** Prosimy Cię, Wszzechmogący i wieczny Boże, spraw miłościwie, abymy zbawiennej na duszy doznali pociechy, obchodząc uroczystą pamiątkę świętych Jana i Pawła, którzy jak przez krew i wiarę zjednoczeni byli, tak i w męczeństwie za nią poniesionym okazali się godnymi siebie braćmi rodzonymi. Przez Pana naszego Jezusa Chrystusa, który króluje w Niebie i na ziemi. Amen.

SANCTUS

Święci i błogosławieni
Czerwiec
Nr XXX

św. Elżbieta z Schonau (18 czerwca)

Elżbieta urodziła się około 1129 r. zapewne w niemieckim Bonn. Pochodziła ze znakomitej rodziny. Była jeszcze dzieckiem, kiedy pobożni rodzice zwyczajem ówczesnym oddali ją na naukę i wychowanie do klasztoru benedyktynek w Schönau nad Renem. W roku 1147 jako 18-letnie dziewczę przywdziała welon zakonny, by niedługo potem złożyć śluby. W pięć lat po wstąpieniu do klasztoru Elżbieta zapadła na ciężką chorobę, którą znosiła przez 12 lat z heroiczną cierpliwością. Kiedy cierpienia się wzmagaly i nie mogła chodzić o własnych nogach, wykorzystywała cenny czas na słodką modlitwę z Bogiem. Obdarzona darem wysokiej kontemplacji doznawała daru objawień Pana Jezusa, Matki Bożej i świętych Pańskich. Jej wizje miały wpływ na mariologię i religijność średniowiecza. Kiedy umierała 18 czerwca 1164 r., miała 35 lat. **Modlitwa:** Boże, błagamy Cię, racz to łaskawie sprawić, abymy za wstawieniem się świętej Elżbiety, wytrwali wiernie w nauce naszej wiary świętej i należycie ją zgłębiali i czynami dowiedli, że wiary tej godnymi jesteśmy. Amen.

Św. Marcein i Piotr (2 czerwca)

Pewne dawne Martyrologium stwierdza, że Marcein był kapłanem, Piotr miał święcenia mniejsze - egzorcysty. Ponieśli śmierć w Rzymie podczas prześladowań za czasów Dioklecjana. Według św. Damazego, papieża - który w napisanym epitafium stwierdza, że dzięki nim został chrześcijaninem - kazano im wykopać grób, potem ścięto i do niego wrzucono. Jako datę ich śmierci podaje 2 czerwca - w III lub IV w. Ich ciała odnalazła św. Lucyła i pochowała ze czcią. Doznawali wielkiej czci. Obaj męczennicy zażywali tak wielkiej czci, że cesarz Konstantyn I Wielki wystawił na ich grobie przy Via Labicana bazylikę. W tejże bazylice cesarz urządził również dla swojej matki, św. Heleny, okazałe mauzoleum. Papież Wigiliusz imiona obu rzymskich męczenników umieścił w kanonie Mszy świętej. Synod rzymski z roku 595 wspomina, że obaj męczennicy posiadali w Rzymie jeszcze jeden kościół pod swoim wezwaniem. Istnieją w Rzymie również katakumby świętych Marceina i Piotra. **Modlitwa:** Spraw miłościwie, prosimy Cię, wszechmogący Boże, abymy obchodząc pamiątkę przejścia do Nieba Męczenników Twoich Marceina i Piotra, od wszelkiego grożącego nam złego, za ich pośrednictwem uwolnieni zostali. Przez Pana naszego Jezusa Chrystusa, który króluje w Niebie i na ziemi. Amen.